

Николай Теллалов

Короната на мравките

I

Беше ранна пролет. През прозореца на хола се виждаха панелните блокове на микрорайона, но се нуждаех от по-различна гледка. Затова излязох на кухненския балкон. Оттук под облачното небе нямаше Град, той свършваше отвъд парапета. Блокът отрязваше и шумовете му – виенето на тролеите, скрибуцането на трамвайното обръщало, ревят и бученето на камиони и леки коли. В следобедните часове полето се огласяваше от детски викове, но засега хлапетата не бяха се върнали от училище и бе тихо, тоест достатъчно тихо, за да се откъсна, да се отърся от приствието на цивилизацията. Почивах си и пуших цигара.

Нещо ме погъделичка по ръката и чак се стреснах, толкова се бях отнесъл.

Беше мравка. Крилата принцеса на своята дребна раса. Заразглеждах я. След трудния си полет тя се чистеше – приглаждаше антенките си, бършеше прах от главичата си, оправяше крилцата. Приближих китката съвсем до очите си. Мравката беше тъничка, изящна, черна като капка смола, а в крилете ѝ преливаше бледа дъга, въпреки пълната липса на слънце.

Тъкмо се зачудих не е ли подранила да излети и дори се запитах каква ли съдба очаква малкото създание. Ще загине ли, клъвната от птица, смачкана от нечия обувка, удавена в замърсена с бензин и машинно масло локва? Или ще избегне инсектициди, автомобили и паяжини и ще основе своето малко кралство, което току-виж подир някое друго лято се разрасне до велика мравешка империя, за която никой човек няма да научи... Взирах се в мравката, толкова нищожна и крехка, беззащитна и изоставена от родния мравуняк и си мислех, че природата всъщност е безопасна и равнодушна към чедата си, но ето тази шестокрака крилата принцеса има своя шанс и достатъчно сили да се справи с какво ли не и даже да постигне неща, които в света на хората са невероятна рядкост... иначе империи и велики държави биха никнали като гъби след дъжд... дъжд... навярно един дъжд би бил сега катастрофа за Нея. Някак съвсем неочаквано аз силно пожелах тъкмо тази мравчица и никоя друга от милионите ѝ посестрими да оцелее и да успее да извърши това, заради което е полетяла – за първи и последен път в живота си.

И тогава Тя ме погледна.

Наистина. Принцесата обърна главича и черните точки на очите ѝ

се спрях върху лицето ми. Осъзнавах, че това е глупост, че нейните фасети никак не приличат на нашите очи, но не можах да се отърва от убеждението, че в този момент Тя ме различава... и дори ме преценява.

А сетне реши и ме избра... и ме призова при себе си.

II

Стоях в рядка гора от невиджано могъщи дървета, корените им излизаха от земята като пипала на кракени с груба и набръчкана слонска кожа. Дънерите литваха в някаква главозамайваща висина, а долу оставаха цели пещерни лабиринти от пръст и огромни корени с провиснали мъхове.

Всъщност доста по-късно разгледах тези дървесни чудовища, защото първото, което грабна погледа ми и го задържа незнайно колко време, беше Тя.

Кралицата.

Кръстих я така тутакси, начаса, в секундата, в която я зърнах. Никоя друга дума не можеше – а и тази се справя доста бледо – да изрази гордата ѝ осанка, величествено вирнатата брадичка и съвършеното излъчване на власт, което обгръщаше фигурата ѝ.

Тялото ѝ бе прикрито с невероятно дълги катранени коси, прави и лъскави и с някакво парче плат, увито около нея като сари, или тога. По-късно разбрах, че това е огромно ланшно листо, черно-кафеникаво и още влажно, а може би размачкано за гъвкавост. Кожата ѝ беше леко мургава, но на фона на косата и листото тя светеше като восьчна. Постройна девойка не бях виждал. По-хубаво лице, макар и малко студено и сдържано, не бях си представял, а навярно няма и да си представя, нито ще срещна някога. Беше остро и нежно, твърдо и меко... неописуемо.

Тя имаше толкова черни очи, че не можах да различа в тях зеници. Като че ли те самите бяха едни огромни зеници. Бялото им сияеше. Вежди, мигли, скули, нос, устни, особено устните – бяха толкова хубави, че плашеха.

Тя ме гледаше много внимателно, не се усмихваше, нито се мръщеше. А аз я зяпах и не намирах сили дума да продумам, стъписан и потиснат от спокойствието ѝ, което ме караше да се чувствам недосялан, недорасъл... недостоеен. Видя ми се толкова недостъпна и далечна, сякаш не ни деляха няколко крачки, а векове полет с ракета. Стана ми мъчително болно, помислих си, че такава жена не може да бъде докосната другояче, освен с мечти. Беше непоносимо да я гледам, но отместех ли очи, изчезваше и малката сладост от това просто да виждам чертите ѝ... макар и да започвах да страдам, че е толкова красива.

Кралицата внезапно забеляза нещо зад гърба ми, стори ми се, че

очите ѝ се разшириха от уплаха още повече, сякаш не бяха и без това големи. Но аз не се обърнах, преди Тя да ми нареди с жест да го направя.

Хлад сви стомаха ми и сърцето се разлудува в клетката си от ребра. Имах съперник.

Беше може би една глава по-висок от мен. Приличаше на гладиатор. Мускулеста грамада с препаска от големи окапали листа около бедрата, на краката носеше сандали от преплетени ремъци. Стискаше къс, оксидиран до синкаво меч или огромен двуостър нож с форма на върбово листо. По плещите, гърдите, над коленете и по корема му се различаваха кафеникави коруби, но май не беше броня или доспехи. Просто кожата му на тези места беше дебела и вроговена като хитин на бръмбар. Виждах белези от удари по тялото му, изпъкналите вени, яките линии на фигурата му – от тях лъхаше на смърт. На главата си Съперникът носеше нещо като шлем, който наподобяваше мотоциклетна каска, направена от великанска орехова черупка с прикачени рога. Очевидно те тъмнееха от засъхнала кръв на предшествалите ме нещастници. В прорезите на шлема различих черните безчувствени очи на воина. Приличаха на ясните очи на Кралицата... и също както в нейните, в тях не се забелязваше мисъл или вълнение.

Очаквах го да скочи и да отнеме живота ми преди да гъкна и сигурно затова се озърнах към Кралицата – да видя за последен път...

Тя ми протягаше меч. Беше пристъпила безшумно съвсем близо до мен и усетих миризмата на нещо омайващо и непреодолимо.

Поех оръжието. Дори се осмелих да докосна ръката ѝ, да погаля с пръст китката, от което погледът ѝ съвсем малко се стопли, но може би така ми се стори. Поех дъх и се извърнах към противника си.

Не бе помръднал. Чакаше ме – равнодушен и самоуверен. И моята сигурност тутакси се изпари, превърна се в дълбоко отчаяние, че след по-малко от минута ще съм мъртъв, а той... и Тя...

Отчаянието ме тласна напред, не храбростта. По това как се раздвижи съперникът ми разбрах, че нямам никакъв шанс. Той беше боец, а аз никога не бях тренирал нищо друго освен баскетбол, и то без да си давам зор. Стойката, която зае противникът ми, говореше, че тялото му е толкова свикнало да се бие, че хладнокръвният разум не взема участие.

Той бе воин, а аз – поредната му глупава жертва.

Прииска ми се пак да погледна Кралицата, раменете ѝ, тънката снага, глезените, устните, очите... Но ме спряха срам и страх и аз тръгнах в атака с главата напред, сякаш скачах от балкона на деветия етаж...

Той щеше да посрещне смешния ми удар, да го отбие небрежно и

да ме остави сам да се нанижа на черното острие – и това щеше да е логичен и естествен завършек на схватката.

Спаси ме тъкмо моята неловкост и неумение да се дуелирам с хладно оръжие.

Втурнах се напред, замагнах насреща... и омокналата ми ръка изпусна дръжката на меча – копие на оръжието на моя противник. Спрях като пред ръб на пропаст, но острието продължи право напред.

Беше чиста случайност, че мечът ми се заби право в слънчевия му сплит, където вроговените плочи на неговата бронекожа оставяха малка пролука, която ставаше по-тясна или по-широка в такт с дишането му. Острието влезе невероятно леко и ми се стори, че чувам как удари с върха си гръбнака. И спря, до половината потънало в плътта на страховития воин. Кожата му стана мраморна, погледът посивя и угасна, тънка струйка кръв се плъзна по плочките на корема и от ъгълчето на отворилите се като че ли за стон устни. И моят враг рухна без звук по гръб.

Стоях и гледах глупаво, не можех да повярвам, че съм победил. Сетне се разтреперих.

Но Кралицата знаеше какво да прави.

Тя се приближи до моя враг, изтръгна меча от трупа му и подложи длани под бликналото червено фонтанче. А после ме погледна и протегна напред шепа.

Пий, казаха очите ѝ. Те блестяха. Устните ѝ се притвориха като за целувка.

Не успях да се отвратя. Напротив. Коленичих, но не отпих веднага. Първо я помилвах по бузата. Тя наклони глава и за миг притисна дланта ми към топлото си рамо. А после настойчиво поднесе шепа към устните ми и пак ме погледна заповедно, но и по-меко, почти като молба.

И тогава разбрах, че съм готов да направя всичко за нея, а тя навярно – не, но това нямаше значение, с радост щях да изпълнявам нейните желания, без да искам в замяна нищо повече от това, което тя сама ще ми даде. И аз пих от кръвта на врага си.

А после Кралицата ме поведе в пещерите под корените на дървото великан и там, върху белезникав мъх разбрах, че досега не съм имал представа как се прави любов.

Така станах Кралят.

III

Кралицата роди след около седмица. През цялото това време аз тичах да ѝ търся храна. Берях плодове, намирах къпини колкото портокали, мъкнех гъби с големината на плажен чадър, но особено силно тя се нуждаеше от месо и затова от колана си направих прашка и след два дни се научих в кой точно момент да отпусна единия му край, така че камъкът да не ми разбие главата. Налучках и правилния начин на въртене, за да увелича началната скорост на снарядите. Скоро станах професионалист по изтребване на летящи твари – гугутки, гълъби, понякога дори и прилепи. И храната пак не стигаше. Тялото на мъртвия ми съперник бе оглозгано до последната кост. Най-странното бе, че месото му приличаше на пушено пиле и на вкус, и на вид. Накрая Кралицата употреби и костите, като издялка от тях ножчета, игли и стъргала, а аз ѝ направих доста добър гребен. За себе си измайсторих сполучлив харпун, с който ловях риба в близкия поток. Почти всяка вечер се къпехме в него, но винаги предпазливо и с озъртане. Често моята спътница и любима изведнъж се сепваше, грабваше ме за ръката и хуковахме да се скрием в бърлогата си вътре под корените, а аз даже не успях да забележа явната заплаха. Най-страшното в този бяг за мен беше притеснението, което изпитвах при вида на грамадния ѝ лъскав корем, който се люлееше бясно, докато тичахме...

Заедно копаехме нови пещери и землянки, постилахме ги с мъх и пера, останали от поредната ми ловна плячка. Моята приятелка изплете сандали от меки дървесни влакна. Веднъж хванах охлюв с размерите на автомобилна гума, но не позволих на Кралицата да го яде суров, както правеше досега. От черепа на убития от мен воин стана нещо като котле, в което сварих нарязаните ивици месо. Добих огън с много мъки, но след като той пламна веднъж в огнището ни, тя не му позволи да угасне. И по-рядко вече ядеше нещо несварено или неопечено.

Тя роди дванайсет бебета почти без стон. Аз поех първото и просто бях замаян, тръпки ме побиха. Прерязах пъпната връв с меча... и после нямах време за чувства, защото трябваше да вадя другите, да ги измивам набързо, да ги повивам в приготвената чиста шума, да поднасям удивително тихите хлапета към гърдите ѝ, които бяха станали просто чудовищни...

Три от децата ни се родиха мъртви. Четири умряха няколко часа

по-късно. Кралицата бе изтощена и спеше. Уморен бях и аз, но трябва-ше да се грижа за огъня, за водата, да погребва трупчетата, да следя дали оживелите са нахранени... Не ми остана време да скърбя или да се радвам.

Последва още една луда седмица на неспирни задължения и грижи. С някаква слаба изненада забелязах, че оцелелите пет деца бяха все момичета и че растяха с шеметни темпове. А заедно с това растяха и коремите им. Бяха се родили едри... и бременни. На деветия ден от живота си те започнаха да раждат и не спряха до смъртта си.

А моята Кралица буквално за една нощ отслабна, тялото ѝ отново стана като на девойка, стопиха се тлъстините от първата ѝ бременност и снагата ѝ отново стана гъвкава, стройна и млада. Оттогава тя рядко забременяваше и изобщо не пълнееше. А дъщерите ни бълваха нови бебета, които бяха мои деца и същевременно мои внуци.

Не успях да се опомня, а вече имах помощници в лова, в копаенето на нови и нови галерии за живеене, за складове и гъбарници, за ясли и работилници. Старите ни „дрехи“ от шума, които се износваха като вестникарска хартия, се смениха с изтъкани от дървесни нишки наметала, по-добри и здрави станаха сандалите. Вече не ходехме да се къпем, прирайки от страх, а под силна охрана от бронекोजи воители, които обучих да боравят с къси копия с кокалени остриета. Под тяхната защита се миеше цялото ни племе – сутрин призори и вечер с последните слънчеви лъчи. Само петте Майки не излизаха от землянките, на тях им носеха вода в издялани от дърво корита. Бяха станали като слоници, но незнайно защо не погрозняха от рубенсовите си форми – в тях имаше нещо много величествено и съразмерно... а може би просто не можех да ги видя отблъскващи – нали ми бяха дъщери...

Първите си внуци акуширах пак аз и тогава в мен още по-силно трепна усещането за извършващото се тайнство – появата на нов живот. Но сегне множеството новородени притъпи тази вълшебна тръпка и аз почти равнодушно дочух тихите проплаквания на новите си потомци или зървах как отнасят повитите в шума починали деца.

Дните ми бяха заети да уча моите поданици на неща, които те не можеха. А те можеха учудващо много. Вродените им умения ме смайваха, но все пак те вършеха всичко механично и сяло, инстинктивно. Стремях се да ги направя по-гъвкави и да разнообразя талантите им. Едното бяха копията.

А не на последно място бе речта.

Те свикнаха да говорят. Най-интелигентните дори успяваха да

счетаат до три думи в изречение, но повечето се задоволяваха да изговарят по една дума, а всичко останало да бележат с поглед, жест или мимика – също както Кралицата. Но тя не говореше никак.

Навярно затова мен ме нарекоха Кралят-с-Думите.

Нощите ми също бяха пълни. Пълни с любовта ѝ. Когато денем тя минаваше покрай трудещите се без умора хора, те се изопваха, през тях прелиташе някакво въодушевление, но тя никога не проявяваше топлина или майчинска загриженост. Аз напротив, милвах момичетата и жените, потупвах по рамото момчетата и мъжете. И те реагираха на появата ми по-различно – съживяваха се, лицата им омекваха, очите се стопляха. Кралицата пък им действаше просто мобилизиращо.

Но тази нейна студенина, съдържаност и може би равнодушие към отделните индивиди се стопяваше и изчезваше, когато нощем я вземах в прегръдките си. Дори тихо ми шепнеше нещо в ухото, но не бяха думи, а просто гукания и други нечленоразделни звуци, които се лееха и ромоляха мило и ласкаво. Аз така и не чувах гласа ѝ, освен когато простенваше от удоволствие, а шепотът... шепотът като че ли е еднакъв у всички хора. По много часове се любехме, а когато капвах, ѝ разказвах своите идеи за бъдещето, споделях планове, питах я за мнение... Тя ми отговаряше, но с жестове и то толкова красноречиви, че сякаш понякога ги чувах като произнесени слова. Ала тя реагираше предимно по три начина – потъркваше буза в гърдите ми или започваше да ме целува, ако беше съгласна (но само нощем! През деня тя не беше склонна към очевидни прояви на нежност), а в знак на съгласие енергично тръсваше рамене или чертаеше с длан категорична водоравна линия. Последното често го използваше и на дневна светлина. Съпровождаше жестовете си с толкова изразителни погледи, че винаги се досещах кое точно не ѝ допада и срещу какво възразява. С редовите членове на племето тя също използваше мимика и ръце, но сякаш и по някакъв начин им внушаваше своите мисли, защото виждах как подир съвсем простичко посочване и свиване на вежди, от някой разнообразен куп намерени от Събирачите предмети ѝ донасяха не само точно който ѝ трябваше, но и във вида, който тя беше поискала.

Чудех се дали няма някаква телепатична дарба. Сигурно.

И последният тип нейни реакции на мои хрумвания бе колебливо свиване на раменете. В този миг просто все едно я чувах да казва: „Ами щом толкова ти се иска... забавлявай се, скъпи!“

Нерядко се чувствах засегнат от това.

Но колкото и да ѝ се сърдех, нощем тя ме караше да забравя всички

огорчения.

* * *

Имахме още седем Майки, голям отряд воители и една малка орда работници от двата пола, които всъщност бяха безполови и само едва загатваха за мъже или жени. Децата растяха бързо, събирачите се осмеляваха да отиват доста надалеч и носеха множество полезни неща, например огромни кристали захар и сол. Понеже всичко мъкнеха на ръце, аз след малко повече настояване – и желанието им да ми угодят, за разлика от Кралицата, на която те просто безропотно се подчиняваха – им създадох навика да носят на гърбовете си здрави плетени кошове и никъде да не стъпват без няколко десетки лакътя намотано въже. Въжетата ги плетяха от косите си жените-работнички.

Един ден пред потока, в който се къпехме, дойдоха десетина души в зряла възраст, които паднаха пред нас по очи като мохамедани за молитва и само енергичното изсвирване с уста на Кралицата възпря охраната ни да ги прониже с копията.

Това бяха Майстори. Навярно бяха останали бездомни и си търсеха подслон. Кралицата им позволи да се заселят при нас. Те изработваха железни мечове. За модел им послужи оръжието на Кралицата и след ден те й поднесоха дванайсет пробни екземпляра. Тя се намръщи на онези, които не отговаряха точно на формата на меча ѝ, от което неколцина Майстори се свиха от страх, но като цяло прие благосклонно работата им. Аз тръгнах с тях в отделената им за работилница землянка и видях огнища, в които нагорещяваха желязото и наблюдавах как го коват. Не можех да разбера откъде вземат суровина, но съзрях в ъгъла купчина метал на усукани ленти. После често рисувах във въображението си огромна купчина докоснати от ръжда великански стружки и пълзящи по тази купчина мравки, които придирчиво оглеждат всеки къс желязо, преди да го приберат...

Посещението ми в ковачницата, заедно с един друг факт, ме подтикнаха към нова идея. Напоследък някои ловци и събирачи не се прибираха по здрач, някои дори не се връщаха на следващия ден. Или някой ги убиваше, или те се губеха. За да предотвратят първото, аз ги пращам на групи и под прикритие на двама-трима безполови мъжеподобни бойци. Дори да се изгубеха, те имаха шанс да оживеят, понеже бях забелязал, че безполовите не могат да смилат храната самостоятелно. Те я дъвчеха дълго, а после я даваха на някой от сестрите и братята си и чак последните я поглъщаха и се насищаха. Така че загубилите се

работници и войници просто загиваха от глад, а на всичко отгоре те не издържаха дори едnodневни пости. Вероятно грамадната им сила и пъргавина – особено на воините – се дължеше на някакъв бесен метаболизъм и те гинеха без храна много бързо.

Но скоро се оказа, че отрядите събирачи и ловци не се губят. Забелязах, че винаги правят засечки по дърветата или трупат камъчета, като по този начин си създават достатъчно ориентири. Оставаше най-лошото – някой убиваше народа ми. При това нямаше определена посока, от която моите хора да не се връщат, което би ми дало основание да поведат натам наказателна експедиция и да прогонят разбойниците или другите племена, които вземаха жертви от моя народ. Но дори да имах съвсем определен враг, не можех да предприема поход, без да се въоръжа добре.

Една нощ, когато Кралицата заспа след горещите, нежните, дивите и каквито други съществуват милувки и начини да се прави любов, аз, преодолявайки сладката умора, се настаних до мъждукащото огнище и начертах няколко модела хладно оръжие и проект за арбалет. Вдъхнових се дотам, че нахвърлях план за екипиране на бойците и работниците с железни шлемове и леки ризници, хрумнаха ми още неща...

На сутринта Кралицата разгледа брезовата кора с навярно неразбираемите за нея заврънкулки и сви рамене едва ли не снизходително. Целунах я по бузата – тя едновременно почти се усмихна (винаги се усмихваше „почти“, тоест само понечваше да го направи. Ах, колко им липсваше на тези устни една истинска усмивка!) и трепна ядосано, все едно ме скастри: „Не сега! Вече е ден, имам други грижи!“. Но аз не се засегнах, а отидох право при Майсторите.

Те ме разочароваха, защото не знаеха да четат чертежи. Признавам си, напсувах ги. Поне тях можех, не ми бяха никакви. Сетне си плюх на ръцете и тръгнах да им показвам какво имам предвид. До мръкване се измъчих като дявол на литургия и добре че те ми помагаша. Макар и да не разбираха какво правя, се подчиняваха – нали бях Крал. През отворите на странични коридори в работилницата надникна сигурно цялото племе да ме види. Радвах ми се и ми се чудеха.

Но не се смееха. Просто не го можеха. Но прочете им – имаха Нейните очи и моята мека светлокестенява коса – блестяха почти весело.

Плодът на усилията ми беше нов модел меч, образец на секира, предназначена както за сечиво, така и за оръжие: от нея можеше да излезе и добра алебарда, и – моята гордост – арбалет.

Арбалетът беше неточно и далеч по-слабо, отколкото очаквах, но

все пак успя да забие от петнайсет крачки дебелия стрела в твърдите корени на дървото така, че мъчно я извадиха оттам. Сетне демонстрирах възможностите и на другите нововъведения. С тъпото на бравата заковах клинци в корените и окачих на тях част от примитивните инструменти на Майсторите. После отсякох парче кора. Майсторите веднага закимаха и лицата им светнаха. После изпробвах новия меч. Всъщност това беше сабя с право острие, като част от тъпата страна имаше зъбци, три от тях до върха бяха най-издадени. Така от сабята ставаше трион, а зъбците ги исках, понеже бях мярнал веднъж едни доста набити чужденци, които имаха много дебела бронекора. Може би не представляваха опасност, но не бе никак невероятно да срещнем подобни противници. Затова острието бе и по-тежко, макар че беше дълго малко под два лакътя. Предвиждах то да стане задължително за всеки работник извън Земянките – не пречеше, а и бе многофункционално, особено с разширената си горна част, която ставаше и за копане. Показах всичките замислени и вложени от мен в този инструмент възможности не само пред Майсторите, но и пред стълпилите се работници и войници. Те ме гледаха с недоумение. И тогава дойде Кралицата.

Забелязах, че е бясна. Студено и сдържано. И веднага се досетих защо – бях изпуснал вечерното къпане, на което се придаваше толкова голямо значение, колкото католиците отдават на причастието. Хората се отдръпваха в страх от нея. Горко ми, помислих си. Интересно, как ще постъпи?...

– Скъпа! – казах ведра. – Погледни какво нещо измислих!

И повторих всички манипулации в гробната тишина. Постепенно ми ставаше досадно. Възторгът ми увяхваше. Какво ще разбере Тя, след като рядко забелязвам погледът ѝ да е смислен! Тя спазва вложени в генетичната ѝ памет традиции, както компютърът изпълнява своята програма. Как не съм забелязвал, че жената, с която съм, е безмозъчна машина за власт и за правене на любов по несънувани от никой начини! Та и тя не е видяла нищо в чертежите! Поне някой от Майсторите да схване, виж, секирата я оцениха...

Все пак приключих от чист инат демонстрациите с окончателно развалено настроение. Зъл и уморен вдигнах очи към Кралицата.

Ако можех в следващия миг да потъна от срам вдън земя, сигурно вече да съм стигнал до разтопеното ядро на планетата ни. Как можах да помисля такива грозни неща за Нея!?

Тя ме гледаше с грейнало лице. А после пристъпи и ме хвана за ръцете и за миг долепи челото си до устните ми. После се извърна и

посочи на хората сечивата ми. Само ги посочи. Както забелязах, заобикаляйки арбалета. И една работничка веднага скочи, хвана меча и показа как се копае с него, друг войник го размахва с инстинктивно заложените в тялото му хватки за отбрана и нападение. Един събирач пък не само насече съчките за огнището, но и подостри кол и го заби в земята.

Идеше ми да заплача от щастие.

Само арбалетът първата вечер не бе оценен по достойнство. Най-много му обърна внимание Кралицата, но останалите го възприеха като някаква безполезна играчка. В този миг аз отново сгреших в мнението си за нея, но моята безмълвна любима го усети и докосна каиша на прашката ми. Тукатси разбрах, че не е доволна от точността на оръжието, а не че не беше схванала предназначението му.

До следващата вечер аз го подобрих значително и застрелях с него в последните лъчи на слънцето едър гълъб, а после събрах толкова нахалство, че заредих в арбалета харпун и в здрача издърпах от потока едра попова лъжичка.

Не мога да опиша как бях възнаграден през нощта от Кралицата. Избледня дори предишната ни нощ...

Майсторите усвоиха бързо новата технология, дори внесоха подобрения, оптимизираха начина на производство и веднъж поощрени да фантазират – в което преуспяха далеч не всички, – бльвнаха цяла колекция разнообразни сечива, оръжия и приспособления. И все се опитваха да съчетаят в един инструмент няколко – очевидно, следвайки дадената им от мен насока.

Ловните и събираческите ни отряди престанаха да изчезват. Експедициите донасяха невероятна по количество и вид плячка. Например домъкнаха може би два тона истински вълнен плат на ивици и отрезни. Той беше с красив пурпурен цвят и от него по моя заповед се уши облекло за цялото население от Землянките. Разбира се, простичко – правоъгълно парче с дупка за главата и препасвано с плетен пояс. Навън блестяхме като калинки. И много скоро появата на някой с такава дрешка предизвикваше паническото бягство на по-осъзнатите горски жители.

Вече бяхме станали истинско Кралство. И всякак се стремяхме да се превърнем в Империя.

IV

При нас се стичаха множество бездомници. На тях се полагаха пурпурни наметала, само ако заслужат. Заедно с това аз заповядах да им татуират на челата петозъби корони. Същите рисунки, но по-изящни, украсиха дрехите на нашите поданици. Всъщност скоро те започнаха сами да си татуират челата. Те, които едва изпитваха емоции, очевидно бяха харесали този знак, който се вееше и по знамената ни, дори ние с Кралицата го носехме на гърдите си. Облеклото ни беше същото като на последния роден работник, но носехме и корони – обикновени, лъснати до блясък железни обръчи, подплатени, за да не нараняват челата ни. Всъщност от това нямаше нужда. Ние винаги се разпознавахме и изпъквахме в тълпата на нашия народ. Но Кралицата одобри тази ми прищявка, като придружи жеста на съгласие с леко повдигане на раменете: „Няма да навреди“. Далеч по-полезно се оказа въвеждането на сигнални средства като дървени свирки и пробити черупки на охлюви. Аз тренирах упорито нарастващата от ден на ден войска да се подчинява на тези звуци, да се движи в строй, да стреля залпово и редица по редица... и множество други военни неща.

Подготвих се за завоевания.

Първата ни война бе насочена към една планина от дърво, може би пет-шест пъти по-голяма от НДК. Целта на моите проекти за един наистина уреден и силен мравуняк се намираще в средата на слънчева долина, до която имаше половин ден път.

Затова тръгнахме през нощта. Всички. Целият народ. Майките ги носеха на носилки; раждаха в движение. Струва ми се, че те единствени умееха да изобразят на лицата си нещо близко до усмивка, когато ги целувах – тези грамадни женища, моите дъщери. Те най-явно показваха радостта си да ме видят, макар че и всички останали ми го показваха. Но те ми бяха първите чеда... пък и ми беше някак жал, че са орисани на такъв живот, който впрочем май не им тежеше – винаги бяха ведри и доволни...

Призори заставахме пред планината, която трябваше да стане наша. Сбогом, тъмни, влажни земянки! Сбогом на лютивия дим! Щях да направя комини, вентилационни шахти, стълбища, дори водни асансьори – край великанския пън имаше няколко поточета, а преди успешно бях

изпитал едно водно колело, с помощта на което направихме брашно и работничките опекоха първия в нашата история хляб!

Превзехме планината малко след пладне в жестока битка с няколкото племена, които обитаваха различните ѝ части. Те не се обединиха, а се сражаваха всяко за себе си, а аз имах достатъчно акъл да не ги нападна наведнъж. В първата редица вървахме заедно – Кралицата и Кралят. Нейният арбалет бълваше ветрила смърт, тя презареждаше оръжието с такава шеметна скорост, че сякаш използваше стрелометна картечница. Отстъпваха ѝ в бързина, но също бяха чевръсти и безмилостно точни – работничките и специално родените от нас Майки, които попълниха армията с момичета-воини. Аз и другите мъже въртахме мечове, мушкахме с копия и газехме, газехме вражеска леш!... В треската на подготовката за похода аз бях пропуснал да наредя да бъдат щадени предаващите се противници, но вроденият инстинкт на моите бойци се оказа сам по себе си мъдър. И войниците не хабяха сили да убиват онези, които хвърляха тояги и трошливи железни мечове и коленичеха със сведени глави, подлагайки шиите си на победителите. Доубиваха само ранените и половите врагове. Останалите пленници на нашата победоносна армия получаваха татуировка по челата, хранеха ги и ги обличаха в белите робски дрехи... макар че за какво робство можеше да става дума – новоприетите в моя народ не вършеха нито повече, нито по-малко работа от пурпурните ми първоподаници, нито получаваха по-малко храна. Просто те бяха чужди и на първо време трябваше да се стремят да заслужат дори чисто символичната привилегия да се облекат в червеното на Кралството... Веднага ги впрягах на работа и те бяха отново щастливи с това полубезчувствено щастие, защото имаха сигурност, защото не бяха останали сираци без Дом и Семейство.

А ние напредвахме и за първи път моята Кралица си позволи да ме целуне на дневна светлина пред целия свят по устата, дори да заметне строен крак на кръста ми и да притисне снага към тялото ми – в паузите и затишията на тази велика сеч! А сетне продължавахме рамо до рамо и аз със задоволство се уверявах, че зъбите по тъпото на правите ни саби намират работа, че бойните рогове безупречно дирижират войската, че ние двамата дъх в дъх воюваме за място под слънцето и че сме заедно, заедно, заедно...

Финалът настъпи привечер, когато воините ни домъкнаха пред нас пленените владетели на враговете ни.

Стояхме в една кухня в дървесната порода на планината, за която от един поглед се разбрахме, че ще е тронната ни зала и нашата спалня.

Работниците я допочистваха, Майсторите монтираха желязно огнище, воините – избрани за гвардейци според броя белези по вроговените плочки на телата си, но останали живи и без сериозни наранявания – душеха всяка цепнатина и почукваха по стените. Под нас се настаняваха в самостоятелни светли и проветриви килийки Майките, жилищата им се свързваха с една обща Ясла, дърводелците гризяха вентилационни отвори и канали за течаща вода, с една дума – настанявахме се, без да си дадем почивка след сражението. Още умираха ранени и някъде се съпротивляваха шепи твърде застарели воини, които не можеха да приемат чуждо Семейство, но ние триумфирахме, като стояхме и гледахме вързаните и проснати пред нас крале и кралици, които бяха загубили войната.

И ние двамата пристъпихме напред с току-що наточени саби и обезглавихме покорно сведените пред нас чужди владетели. И пихме, както някога, от кръвта им и поданиците ни, нашият народ ни гледаше, без да прекъсва да се занимава със задълженията си, с възторг и радост.

...А после изстиващите тела бяха отнесени към килерите и продоволствените складове, гвардейците завардиха всички коридори към Кралската зала и аз занесох на ръце моята повелителка към мекото легло, застлано с истински чаршафи. И камината цяла нощ играеше с оранжеви и червени отблясъци по ненаситните ни за обич тела.

Бяхме победили.

Контролирахме обширна територия, на която разорихме двайсет и три чужди мравуняка, присъединихме народите им към поданиците си и преустроихме техните поселения и твърдини към нашите вкусове и замисли.

Триумфът бе пълен.

Нямахме повече нужда да водим армиите си в бой. Но все пак веднъж се наложи. Воювахме с една държава, която също бе добре уредена, но технически изостанала – те нямаха воденици, каручки с колела, метални оръжия и арбалети. Но бяха добре организирани и се биеха в строй, напомнящ фаланга. Първите два сблъсъка завършиха реми. На третото сражение предизвикахме техните владетели на двубой пред настърхналите две армии.

Царят и Царицата на чуждите излязоха напред. Бяха високи и красиви. И сигурно се обичаха като нас. Имаха желязни мечове, даже нещо повече – носеха подобия на доспехи. А аз така и не бях успял да уредя производството на ризници, което се оказва много пипкава работа и бях

решил да ги заменя просто с кожени плетени брони с нашити метални пластини. Само че смъртоносните арбалети ми бяха замаяли главата и бях пропуснал да реализирам тази идея. И сега съжалявах. В саблен дуел няха шанс срещу чуждия Цар, а и широките рамене и мускулестите крайници на вражеската Царица май не оставяха много надежди за моята Кралица.

Но другарката ми не се поколеба. Тя бе обикнала приспособлението, което убиваше от разстояние и го използва незабавно. Не успях да гъкна, а противниците ни вече се свличаха на земята и от прорезите на шлемовете им стърчеше по една стрела. Не се гордея с това, че в този миг изпитах облекчение. Не се гордея, но и не се срамувам. Исках да живея. Исках да живее и моята Кралица.

Щом повелителите на противника загинаха, цялата им армия се предаде. У мен обаче оставаше едно неприятно чувство на вина и затова настоях да бъдат пощадени Майките на чужденците.

За първи път моята Кралица се замисли. Обикновено вземаше решения много бързо. Сега сведе глава и бръчка пререза гладкото ѝ чело в продължение на няколко минути. След това неохотно кимна.

До този момент всички неприятелски – а всички, които не принадлежаха към нашия народ, бяха неприятели – полови индивиди и особено Майките биваха избивани незабавно. Но този път кралицата склони на друго. Половите чужденци бяха стерилизирани. Някои бяха заставени да изпият костени чаши с вода, в които Кралицата пусна малко слюнка. За част от тях това бе достатъчно, те спряха да раждат и скоро се превърнаха в много добри бавачки на нашите деца, внуци, правнуци и праправнуци. Ала немалка част от чуждите Майки останаха плодовити и се наложи с тях да постъпят по-зле. Караха ги да легнат и Кралицата лично промуши всяка от тях с тънка и дълга стоманена игла под пъпа. За първи път чувах вик на страдание – истински вик, не скимтене, каквото издаваха загиващите работници или войници, които бяха слабочувствителни към болка. Едва издържах тази операция, догади ми се. Но такава беше цената на живота им. И повечето от тях оздравяха. И след време носеха нашите пурпурни дрешки и никой не им отказваше храна, вода и помощ при миене. Различавах ги само по чертите на лицата им или в сумрака на по-вътрешните помещения – по по-грубите татуировки.

Така продължихме да царуваме.

Нощем камината и фосфоресциращите жилки на загиващи места в стените на Кралската зала ставаха свидетели на неизстиващите ни

чувства един към друг, а денем Кралицата бе резервирана и внимателна към всичко край нас. Аз се занимавах с благоустройството на държавата.

Усъвършенствах сечивата ни и оръжията. Съставях карти на владенията ни. Въведох димна сигнализация и съобщения с флагчета. Заповядах да се утъпчат пътища и след това да се павират с камъчета и охлювени черупки. Правехме опити за засаждане на други растения, освен гъби и скоро събрахме реколта от ръж. Построих замислените от мен асансьори, движени от водни колела, за което направихме язовир. В този язовир понякога с Кралицата предприемахме разходки с лодка и тя скоро свикна и не се плашеше от дълбоката вода, а когато я научих да плува... хм... тогава за ужас на гвардейската охрана една нощ тайно напуснахме Дома и се любихме плувайки... Тогава настана голяма паника в Семейството и повече не повторихме тази детинска постъпка. Даже Кралицата изглеждаше смутена от потреса на поданиците.

За компенсация я запознах с удоволствията на топлата вана и тя, свикналата да не прави нищо излишно, се поддаде на изкушението, като с невероятно усилие на волята – наистина го забелязах – се ограничи до къпане с гореща вода веднъж на седмица. Много ѝ хареса това, че почнах да се бръсна. Ако изключим косите, народът ни почти не бе окосмен, често и по слабините имаше едва малко пух... и при Нея, де...

Войските ни междуременно разширяваха нашите владения. Моите проекти за комуникации и размишленията ми върху някакъв апарат за наместничество в по-отдалечените ни колонии срещаха големи трудности. Нуждаех се от писменост и някаква отчетност ли, що ли, но едва стигах до съставяне на някакъв общ каталог от онези знаци, с които работниците бележеха пътеките си. Ала колкото и информация да съдържаха тези символи – като разстояние, вид и количество намираща се в края на пътя плячка – те не бяха годни за издаване на укази, закони и тем подобни. Може би дори стремежът ми да „очовеча“ в своя смисъл този свят бе смешен, защото Кралицата се справяше великолепно без армия чиновници и легиони граматичи, както бяха излишни писаните закони, парламент и прочие дивотии. За своя Пълномощничка в далечните крепости и селища тя пращаше някоя от двайсет и деветте наши дъщери, които бяха Майки. Всеки ден по два пъти, понякога и по-често, пристигаха вестonosци – специална дългокрака и подвижна каста – от всяка Пълномощничка. Бях подготвен и свикнал с начините, по които Кралицата общуваше с народа ни, но винаги се поразявах, когато пристигнеше вестonosец. Моята другарка затваряше големите си прекрасни

и малко безизразни очи и полагаше чувствителни пръсти върху тила на коленичилия пратеник. Минута, а понякога мигове – и тя отваряше клепачи. И вече знаеше всичко. После прашаше вестоносца да почива – те бяха единствените, които спяха денем... като изключо себе си, разбира се. Тя недоволстваше, но ме оставяше да дремна следобед, когато се случваше особено напрегнат ден. Та след като отпратеше пратеника, веднага идваше друг и процедурата се повтаряше – тя сякаш пълнеше главата му с посланията си и той тръгваше – невероятен спринтьор на маратонска дистанция. Често подире му поемаше керван от работници, войници, продукти, метал, плат, Майстори в една или друга област. А – много рядко наистина – тя се съветваше и с мен. Тогава не успявах да разбера как успяваше с жестове, въздишки и понякога нещо, приличащо на танц, да ми обясни възникналите в далечната провинция проблеми. Обикновено бяха от техническо естество – да се направи ли в Жълтибор язовир? Как? (за няколко минути ръцете ѝ правеха от глина макет на местността, която тя никога не беше виждала!). Трябва ли да се отреже храсталакът край Сивокамък? Това няма ли да предизвика свлачище? Какво да правим шипката над Подхрастово – тя вече не дава плод? Край Догората войската е убила змия – имаш ли добра идея за кожата ѝ? До Трибуца няма потоци за строеж на воденица, но се е родила много ръж – дали да караме зърното до Петпотока или ще покажеш на някой Майстор как да направи... онова, дето го движи вятър... воденица-без-вода? Друмът на Изгрев до Високатрева няма с какво да се павира – предложи нещо! И пак там: не може да се направи тунел под рекичката, пък тя пречи – ти нали казваше за едно такова нещо... ах, да, мост... как се прави? Отвъд Залезно се е пръкнал чужд мравуняк – да го превземем или да не им обръщаме внимание, понеже от тях ни делят мочурища? А може и да изсъхнат подир време... Значи, ще натрупваме там войска да чака.

По стратегически въпроси ме питаше само ако подозираше някаква перспектива, понеже понятието „след време“ бе научила от мен и трудно боравеше с категорията „бъдеще“, по-далечно от „утре“, като „утрето“ стигаше едва до изгрев-слънце.

Когато аз казвах какво трябва да се направи според мен, тя ме поглеждаше признателно: „Благодаря ти, мили. Не се съмнявах в теб. Нощес ще ти благодаря.“

И за това ѝ обещание, за нейната опияняваща благодарност бях готов да ѝ построя атомна електроцентраля, стига да поискаше...

А имяхме вече свои Майстори, не пришълци. Кралицата роди за

тях специална Майка. Още невръстни – а те растяха по-бавно от другите деца, – тези чирачета бяха поверени на грижите на предишните Майстори. Старите се стараеха, разбира се, но забелязах, че са посърнали. Изобщо Майсторите бяха странна каста. Проявяваха по-голяма самостоятелност от безполовите, но не можеха да имат потомство. Въпреки това имаха някакви скромни сексуални потребности и им бе позволено да ги задоволяват с работничките, понеже всичките занаятчици бяха мъжеподобни. Разбира се, поради някаква родителска ревност аз строго ги следях да не нараняват краткотрайните си любовници. Но скоро се убедих, че Майсторите са доста деликатни в това отношение, а на недоразвитите жени тези контакти се отразяваха добре, макар да не прерастваха в трайни връзки, нито работничките придобиваха потребност да повтарят.

Та и заради това също, аз се помъчих да разбера защо занаятчиите са омърлушени. Не се наложи да разпитвам дълго. Един от тях, навярно най-талантливият, който вече сам правеше чертежи преди да захване някоя по-сложна работа, ми го изказа така: той посочи едно от хлапетата чираци, което млатеше с огромен чук – боже, физическата сила на поданиците ни беше просто невероятна! – по лемеж на бъдещ плуг, след това вдигна длан, сякаш показваше как момчето ще порасне, а накрая замахна с ръка към врата си, все едно си отсичаше главата. Сетне Майсторът унило отпусна рамене и се прегърби.

Гледах го известно време, а после най-категорично и също със жестове – понякога просто не намирах думи – го уверих, че нищо такова няма да последва. Веднага отидох при Кралицата, за да получа от нея гаранции, че пришълците Майстори ще останат да живеят с нас. И по пътя си мислех, че целият ни народ, дори занаятчиите, които имаха някакви наченки на осъзнаване на собствена индивидуалност и в някои отношения бяха повече личности от Майките-Наместнички, та дори и те не притежават на този свят нищо свое собствено, нищо лично, дори амбиции и желания, а всичко е подчинено на Семейството, на Дома – роден или приютил ги. И не познаваха друга ценност, освен да живеят ден за ден, за храна и подслон и така дори да са по свой начин щастливи... или поне не нещастни.

Зарадвах се, когато Кралицата потвърди моето обещание към Майсторите, но... струва ми се, че тя би предпочела да ги премахне. Това ми натежа на сърцето, въпреки че разсъдих – според нейната логика не биваше да се изключва възможността някой от тях да избяга – или по-скоро да бъде отвлечен – в чужд мравуняк и всичките ни тайни, или

поне голяма част от тях да дадат на вероятния – а значи и бъдещ – противник дори не предимство, а просто равнопоставеност спрямо Нас в една бъдеща война. Споменах, че Кралицата нямаше ясна представа за далечно планиране във времето, но имаше инстинкт за оцеляване и интуитивно усещане за странното нещо, което щеше да последва след „сега“... а може би просто неприязън към чужденците.

Но въпреки че моята Кралица прекрасно ръководеше отдалечените райони на нашата Империя, аз все пак се опитвах да създам собствена мрежа за управление и събиране на информация – за всеки случай, като подсигуриращо въже на алпинист или резервен парашут. Може би поданиците ми ме смятаха за чудак. Но пък ме обичаха. И ако на Кралицата се подчиняваха по инстинкт и поради вътрешната си същност, то, иска ми се да вярвам, моите заповеди те изпълняваха и защото това им бе приятно, колкото и плитки да бяха чувствата им по принцип. Затова поне в едно отношение постигнах успех – намерих начин, например, да преброя наличностите на складовете, инвентара и населението, да получа количествена оценка на нашата държава, а не само качествено усещане.

Вестоносците ми доставяха цветни кълчища с възелчета – един цвят за хората, пришълците, присъединените и първоподаниците от всички поколения, войска, работници, Майстори и други касти; втори цвят за обема на хамбарите, трети за сечивата, четвърти за оръжията...

После преди вечерното къпане систематизирах тези данни и траках с абак като бакалин. Няма смисъл да привеждам други цифри, освен една, която ме стъписа. Броят на населението.

Империята ни имаше пет милиона поданици, една трета от които – първоподаници и доброволни пришълци. На всеки човек, старец и дете се падаха нужното количество храни, необходимият брой сечива и оръжия, достатъчно площ в мравуняците. Разполагахме с голям запас пурпурен плат, който вече си произвеждахме сами – от суровата вълна до боядисването.

Замая ми се главата. А населението растеше и нямаше никакви данни, че ще избухне глад, да не говорим за епидемия, защото хигиенните навици тук се спазваха като религиозен завет, а събирачите ми бяха открили и сребро, което заповядах да разпределят в питейните водоизточници и резервоари, тъй като помнех от училище, че през Средните векове хората, ползващи сребърни съдове, не са умирали от чума.

Същата нощ разказах на Кралицата колко сме много и колко

много ще станем само след няколко години. И за да не пропаднем, трябва да завладяваме нови и нови територии... и нима някой ден ще ни потърбва целият свят?! Как ще се справим тогава с тази огромна отговорност, скъпа?!

Стори ми се, че тя се усмихва в тъмното. После горещото ѝ езиче ме парна по гърдите, аз зарових пръсти в косите, които тя всяка вечер разплиташе и те падаха под коленете ѝ, а сутрин отново ги плетеше пред сребърното огледало, което бях наредил да ѝ направят – и то бе едно от малкото неща, които имахме вповече в сравнение с народа си. И усетих с кожата си нейната кожа, извивките на снагата ѝ, стегнатата ѝ плът, топлото дихание, вкуса на потта и устните ѝ... и си рекох със замаяна от щастие и копнеж глава – какво пък, цял свят... щом трябва!

И мисля, че същата нощ, а може би в някоя от следващите, се събудих, малко след като бяхме заспали с преплетени ръце и нозе, с изсъхващи и изстиващи по телата ни взаимни целувки... и след минута се стреснах, защото тя плачеше.

Никога преди не беше плакала. Нито от болка, нито от гняв или огорчение. Бях сигурен, щях да го усетя.

Галих я дълго и нежно, като малко дете, като първа обич, като за последно... тя хлипаше и се притискаше към мен и даже трепереше като от страх, защото студът не ѝ правеше почти никакво впечатление.

Струва ми се, че тогава се любихме по-нежно, по-свенливо и мило откогато и да било... и както май не ни се случи никога повече.

Питах я, целувах сълзите ѝ, исках да зная от какво ѝ е толкова мъчно, но тя вероятно не можеше или се плашеше да ми обясни.

Заспахме отново призори.

Повече не се повтори. Друг път тя не заплака.

V

В нощта, когато вкусих сълзите на моята Кралица, тя зачена пак. Ала роди чак след три седмици. Никога не беше носила толкова дълго плод в утробата си.

През това време направихме една продължителна обиколка по главните градове на нашата държава. За по-бързо придвижване ни носеха на бегом в паланкин. А и този път тя се пазеше много. Не знам защо го възприех като признак на зрялост, дори остаряване и се натъжих, а нямах основание – този път тялото ѝ не се промени, не ѝ се лепна и грам излишно тегло, само бузите леко се заоблиха, престанаха да са толкова хлътнали, гърдите ѝ се наляха, но запазиха хубавата си форма, която винаги като по чудо се възстановяваше до ден-два след раждане. И някак не ми хрумна, че вероятно децата бяха за първи път необичайно важни за нея.

А държавата ни живееше и укрепваше. Водеха ни понякога пленени чужди царе и царици. За щастие отдавна не се налагаше да ги обезглавявам със собствената си ръка, но оставаше неприятното задължение да присъствам на екзекуцията, която ставаше в Кралската зала и се изпълняваше от най-доверения и опитен наш гвардеец. Половината от населението имаше собствени спални за нежелаящите да делят постелката си с други. Децата растяха. По-старите поколения работници и войници – обикновено онези, които бяха по-посредствени, странно наблюдение, но факт – остаряваха и аз гледах да им измисля начин да се порадват на бързотечните си старини и да напуснат света без мъки...

Не ни заплашваха никакви бедствия – нито природни, нито вътрешни. Нима бе възможен бунт или безредици, докато сме живи с Кралицата?! Нима имахме достойни противници отвъд границите си?!

И както бях зает с тези и други грижи, едва не пропуснах раждането на тези, както се оказа, последни наши преки деца. Иначе Майките продължаваха да дават живот, носейки в себе си семето ми и го предаваха на някои свои дъщери, мои внучки и пак дъщери едновременно...

Този път я болеше и тя се изтощи както първия път, но тогава не страдаше. И пак – не извика, не заплака, но изпохапа устните и пръстите си до кръв.

Бяха само три деца. Едно момче и две момичета. Още щом ги подхванах и ги предадох на бавачките, видях, че гениталиите им са

нормално развити.

И още – бебетата имаха тънки прозирни крилца.

Принцът и двете ни принцеси.

VI

Навярно предчувствах, че няма как да останат при нас. Трябваше да следват неумолимия закон на природата. И понеже растяха още по-бавно от Майсторите, някак ги изтиках от съзнанието си, погълнат от грижите за Семейството и Империята, което беше едно и също. Но подозирам, че и Кралицата се постара да ги скрие от мен, а навярно и от себе си.

А аз през това време бях успял на направя пробив в създаването на нещо като писменост и обучавах вестоносците. Бях начертал пълна карта на владенията ни и подготвих картографи. Дори от общия план на нашите територии изпъкнаха някои инфраструктурни проблеми и се чудех как да ги разреша. Освен това ме безпокоеше, че сякаш бяха изменили няколко години по субективния ми часовник, но нямаше сезони, което значеше, че навярно ще настъпи Голяма Зима и исках да се подготвим за нея; народът ми инстинктивно правеше нещо в тази посока, но аз желаех Зимуването да мине с минимални загуби, да няма срутвания, да няма глад, да не се случват премръзвания и други беди, за които още не бях се сетил. Занимаваше ме и още нещо, свързано със старите и болните. Възнамерявах да сложа край на варварската практика старците да бъдат изоставяни да гаснат без специални грижи, както и на убийствата на сакати. А имахме немалко такива, минали през войни и ловни или трудови злополуки. Създадох специални работилници, в които можеха да се трудят и престарели – велики небеса, само на няколко месеца или години възраст! – и осакатени, защото те не можеха просто да почиват, бяха щастливи и спокойни, докато имаха какво да вършат. Безкраките на карах да плетат кошове и да шият дрехи. Особено войниците трудно свикваха с това, но живяха. Безръките наглеждаха пътищата и входовете в крепостите, докато воините от пълноценната стража тренираха в своите зали или площадки, готови при първия зов на безпомощния иначе часови да изникнат където трябва. Всъщност това задължение действаше доста добре на инвалидите ни воители, но отегчаваше работниците и за тях конструирах крачни станове, на които те работеха в комбинация с безкраки или слепи. Това освободи работна ръка и позволи мащабно строителство на мостове, язовири, пътища, общо благоустройство...

Така записан денем и наслаждаващ се нощем, пропуснах отлитането на принца и принцесите. Научих за това, но не изпитах истинска

тъга. Въздъгнах два-триж, пожелах им късмет и се залових със системата за напояване на нивите, с дренажите, които да ни предпазят от проливни дъждове, с укрепването на куполите за часа, когато ги затисне сняг...

Не знам колко време мина. Сториха ми се отново години. Но дори да беше така, това никак не се отразяваше на Кралицата, нито на живота ни. Днешният ден приличаше на предходния и се преливаше в следващия. Ободряващото къпане с първите лъчи на слънцето – цялата Империя правеше същото, охранявана от вдигнатата на оръжие войска, а после и армията легион след легион минаваше през ритуала. Държавни дела, оглед на работилници, ясли, планове, статистика, карти, пак обиколка, Кралицата приема вестносец, ах, пак сме превзели някакъв чужд мравуняк, обед, дрямка, кратко съвещание с повелителката дали да не правим и дървени шлемове, защото желязото не стига, пак шетане из Двореца, да мина да поседя при Майките, да прегърна бащински този или онзи военачалник, който изпращаме надалеч за подсилване на граничен гарнизон... вечер, къпане, слънцето гасне, а ние с моята спътничка в този живот се потапяме в океан от блаженство и любов, който не се нуждае от думи.

Войната на северозапад продължаваше вече четири дни и новините не ми харесваха. Може би Кралицата получаваше повече информация, но дори грубото ми държане към нея не я накара да се опита да ми обясни какво става. Всъщност тя май не можеше и бе толкова стресната от неуспеха на нашите войски, че не обърна внимание на недостойното ми поведение.

Така или иначе на петия ден тя спря да се мръщи, но остана напрегнатата. Възелчетата от вестносеца ми съобщаваха за загубите ни и за пленените противници, които тутакси се приобщаваха към Семейството. Не брояхме ранените и убитите. Според парчетата кора, прикрепени към канапчетата с цифрите, воините ми носеха пленената противникова Царица насам за екзекуция и бързаха много, защото била ранена. Вражеският Цар бил мъртъв, убили го при шурма на Цитаделата. И нещо тревожно – противникът имал „парчета арбалети“. Очевидно ставаше дума за лъкове.

Ядосах се, че не са ми пратили образец, но буквално след половин час той пристигна с друг куриер.

Разглеждах го със смесени чувства. Представляваше рефлексен

лък. Аз така и не успях да го направя така, че да конкурира арбалетите, които бяха механизми, а лъкът в своята простота представляваше произведение на изкуството, особено рефлексният.

И най-стриякащото: този лък бе блестящо развитие на мои проекти, които на хартия – вече произвеждахме сами такава, макар че не беше формат А4 и не ставаше за ксерокс – изглеждаха добре, а на практика не успях да подбера материали и да балансирам изработката. И по ръковатката му с нажежено желязо имаше знак – корона, силно наподобяваща нашата.

Тогавя проумях и мудността на бойните действия – противникът носеше подобни на нашите означения и армията ни се объркваше.

Молах се чуждата владетелка да умре по пътя.

Нямах късмет. Докараха я жива.

Тя се изправи пред нас и аз забелязах, че моята Кралица леко пребледнява. А може би ми се беше сторило, защото самият аз чувствах челото си студено и навярно бях бял като платно.

Нашата съперница напомняше за майка си и баща си както никоя друга от рожбите ни. Чергите ѝ бяха като на моята Кралица – приличаха си като две капки вода, но пленницата имаше моите сиви очи и освен че цветът на косата ѝ бе като моя, тя бе наследила чупливостта ѝ. Къдриците ѝ се спускаха до под кръста.

Стояхме и се гледахме.

Тогавя дойде най-големият кошмар.

Тя можеше да говори!

Първо се обърна към Кралицата и рече:

– Мамо...

Не радостно, а обречено и с ужас. А после ми каза:

– Тате... – И тук вече имаше молба и тъга, и надежда...

Кралицата вдигна ръка към гвардееца, който изпълняваше произнесените от самата съдба присъди, но аз креснах:

– Спри! – И си позволих нещо, което досега не бях си позволявал да правя пред другите. Сграбчих Кралицата малко над лакътя и я повлякох към най-отдалечения ъгъл на залата.

Знаех, че ако се възпротиви, ще ме надвие като едното нищо, тя бе по-силна от мен въпреки привидната си крехкост. Но се остави да я отведе, макар че устните ѝ се свиха в мразовита линия.

Убеждавах я полугласно, молах я, дори виках шепнешком, обвинявах я, че няма сърце, и пак говорех, говорех, говорех... Исках да пощади Дъщеря ни, да я направим своя съюзница, да разширим по един

непознат досега начин Империята... по дяволите, нека просто я отпратим да иде много надалеч, но да ѝ подарим живота, какви глупости приказвам, жено, ние сме ѝ го подарили вече, нека не ѝ го отнемеме, най-малко ние имаме право...

Тя освободи ръката си много рязко и аз едва не паднах. Насочи се към пленницата и застана очи в очи с нея. Но не даваше знак на палача. И аз за миг си помислих, че съм я придумал... Майката и дъщерята се гледаха известно време втренчено, без да мигат. Победената склони глава и сама прибра косите си, оголвайки вратлето...

Никога няма да забравя бялата ѝ нежна кожа.

А Кралицата не даваше знак на палача.

И тогава разбрах, че тя иска АЗ да го сторя, но сгреших, сгреших, сгреших... Моята жестока любима не бе толкова безжалостна. Тя просто чакаше да се махна.

С глух вопъл избягах от залата.

Крих се целия ден до вечерта. Плаках, повръщах, пак плаках. Биех с юмуци дървените стени на Дома. Проклинах себе си и крещях. Всички се разбягваха от мен. Успокоих се по здрач.

И от кого се криех? От Нея? От себе си?

Върнах се в Кралската зала.

Кралицата вече лежеше на леглото. Камината бе тъмна. Само бледите жилки на гнилото мъждукаха по стените, пода и тавана.

Легнах до нея и не можах да я прегърна, но и не можех да не я докосна. Пипнешком намерих дланта ѝ и тя се вкопчи в мен, сплетохме пръсти и така си стискахме ръцете до изтръпване, без да заспим до зори и без да помръднем.

VII

Оттогава се любехме рядко, някак настървено, само от физическа необходимост. И не се събуждахме прегърнати.

Вършех всичко в унес. Проверка на войските. Преглед на новата партия въоръжение. В яслите, хамбарите и социалните работилници всичко е наред – както винаги. Чистотата е безупречна в целия Дворец. Местата за удовлетворяване на естествените нужди са проветрени, не миришат – това е норма. Населението е почти петнайсет милиона. Пет шест от пътищата са павирани. Дълбоките зимни галерии са укрепени добре, тунелите следват дебелия корени, водоизолирани са и в складовете им се трупа осолено месо и сушени плодове. Империята разполага с четиринайсет хиляди водни колела и петстотин вятърни мелници. Отново не достигат кожените доспехи и плат за облекло. В южните провинции успешно развъждат охлюви, на изток методично обират титанична леска и пакетираат лешниково брашно...

Почти не забелязвах какво прави тя денем. Нещо се беше скъсало между нас. Или аз просто не можех да се съвзема и да разбера... да простя...

Влудяваше ме мисълта, че навярно единствената ни успяла да стане кралица Дъщеря остана без име. Име тук имах само аз. Дори Кралицата нямаше. Както и петнайсетте милиона наши поданици.

Мекото ми сърце не беше за този свят.

Катастрофата дойде внезапно от Север. Нахлуването бе неудържимо. Още на втория ден пролича, че може би е било грижливо планирано отдавна. И нищо чудно, че го бяхме пропуснали. То не дойде по суша.

Противникът ни налетя от небето.

Бяха красиви създания. Неотразими. Сексапилни. Май само аз можех да го оценя. Амазонки с ивичеста жълто-мургава кожа. Зад раменете им бучаха крилца като винтове на хеликоптер. Бяха много по-добри летци от нашите принцове и принцеси. И бяха добре въоръжени. Имах възможност да разгледам оръжието им. Беше пружинен самострел, приличаше на автомат, биеше по-точно, по-далеч и много по-често от арбалетите. А и малките му стрелички бяха намазани с отрова. Несвикналата ни да се сражава с въздушен противник армия гинеше, гинеше, гинеше...

Свирепите нападателки убиваха всеки, който се движеше. Налитаха на рояци и облакът от дартчетата им хвърляше сянка. След тях оставаха полета от трупове. Те влитаха и опустошаваха крепости и Домове, макар че в коридорите и залите даваха големи жертви, но и нашият навик да ги нападаме и преследваме, след като напуснеха неудобната за тях обстановка, ни струваше скъпо. Преди да предупредя гарнизоните да не си подават носовете от крепостите и да разстрелват крилатите разбойнички от прикритие, вражеският рояк атакува Двореца.

Нападнаха ни преди зороряване, както бих направил самият аз, но подцених противника... а всъщност, не зная дали бих постигнал нещо. Империята се разпадна, разрушаваше се граденото с толкова труд, гинеше народът ми... Смаза ме тежестта на очевидния факт, който някак бе престанал да стои в центъра на вниманието ми, който бях пренебрегнал, на който бях престанал да придавам значение. Там, отвън и тук, в Двореца, гинеха моите деца... нашите деца с Кралицата. Гинеха безименни, гинеха геройски. Нищо не можеха да сторят на хвъркатите пиратки, но се биеха и умираха. Умираха и в Двореца, където всъщност нямаше много войска. Закриваха ни с телата си от дартовете на врага и се гърчеха в конвулсии от най-малката дракотина.

Накрая ни заловиха. Стреляха по нас и ни улучиха, но бяха сменили отровата от смъртоносна на парализираща. Така ни плениха. Съединиха на хикс два дебели пръта и ни завързаха за тях поотделно гръб в гръб, разчекнати като за вивисекция. После окачиха гредите на сбруи и ни понесоха по въздуха. Въртяхме се и се премятахме във въздушните течения, гадеше ми се от височината и от преминаващото действие на упояващите им стрели. Не повърнах, само за да не изцапам моята Кралица. Бяхме допрели главите си, тил в тила и това ни даде спокойствие и мъжество. Водеха ни към приетата по обичаите на тази реалност екзекуция. Преди пред нас докарваха победените, а сега беше настъпило и нашето време. И държавата ни беше съсипана, и народът ни, децата ни, внуците, правнуците, плът от плътта ни, кръв от кръвта ни – бяха избити. Задушавах се от тази сеч. Бях се примирил, че ще умра, но защо, по дяволите, тези курви недочукани трепеха децата ни?!

Усетих, че Кралицата потърква бузка в тила ми. Извъртях глава и отвърнах на милувката. И това ме утеши. Скоро и двамата – двамата! заедно! – щяхме да последваме рожбите си. Задишах по-спокойно. Изчезнаха страхът и отчаянието. Зачаках, а в действителност се отдадох на усещането на кожата ѝ и на косите ѝ, които гъделичкаха лицето ми според капризите на вятъра и маневрите на летящите мерзавки.

За мен беше шок да видя Царицата на врага. Амазонките приличаха на нея, но бяха с по-съвършени пропорции и наистина главозамайващи фигури. Надали ги беше родила всичките. При осите май всяка една е Майка, но по-младата е и по-младша по ранг от по-възрастната. И на върха на тази нишка на власт и подчинение стоеше тази жена с малко отпуснато и повехнало тяло, но достатъчно привлекателна, ала не с формите си, а заради лицето. Заради очите. Те бяха далеч по-смислени от онези, с които бях свикнал първо в Земянките, после в Кралството и накрая в Империята. Загиващата ми Империя.

Гледах в очите тази жена, тази вражеска Царица и се заклет пред себе си, че няма покорно да наведе глава под секирата на палача. Впрочем този, когото сметнах за палач, май беше Царят. Як, но прекалено охранен търтей, който беше заприличал на японски борец по сумо. Виж, неговите очи бяха безсмислени. Като... като на моята Кралица.

Трепнах и се свих вътрешно от тази мисъл. Омекнаха ми коленете. Сякаш стоях на ръба на бездна. И победителката го усети и не пропусна да ме подхлъзне.

– Знаех си, че скоро ще си намеря подходящ Цар! – провлечено каза тя и се усмихна пресметливо съблазнително и отмерено хладно, но така, че да не гаси искриците надежда.

Стиснах зъби. Не смеех да си призная, че ми хареса да чуя човешки глас и смислена реч... Боях се, че започва да ми се живее – жадно, неистово... и предателски.

Но ми се живееше!

С ъгъла на окоото видях как учудено ококори черните си очи моята Кралица, погледна мен, погледна съперницата и оклюма глава. Прави кичури катранена коса паднаха връз лицето ѝ. Отпуснаха се раменете ѝ.

А Царицата пред мен бе руса и със сини очи. Имаше и лунички. И бе едва прикрита с полупрозрачен лилав тензух. Против волята си изучавах бедрата ѝ, глезените, коленете, гърдите, ключиците, тънката талия, чувствените ръце... Пред нея изваяната снага на моята Кралица изглеждаше като изрязана от слонова кост статуетка – изящна, но мъртва. И носеше смърт. А тази тук бе жива.

– Нима си глътна езика? – каза ми закачливо и нареди на стражата: – Развържете го и излезте!

Веднага се озърнах крадешком за някакво оръжие. За миг ме подхвана безумната въртележка на въображението: скачам, убивам враговете си и се втурвам с моята Кралица на ръце... къде? Бос през гората?

Хрумна ми идиотска мисъл за мотор или дори джип, бронетранспортър със зенитни картечници, макар че би трябвало да си пожелаая хеликоптер или свръхзвуков изстребител... Клюмнах. Избликът на адреналин ме зашемети. Дишах тежко, стисках юмруци и осъзнавах колко безсмислено е всичко.

Онази сякаш прочете мислите ми:

– Животът продължава. Ела при мен. Ето тук е твоят меч, пречукай този шопар, той няма да помръдне, ако не му позволя. И ще бъдеш отново онова, което си бил. Само че далеч по-силен... защото ще имаш мен – Истинската!

Погледнах я. Тя се усмихваше. Моята Кралица не можеше. Разлепих устни и прегракнало рекох:

– Искам... искам...

– Да, кажи?

– Искам да я пуснеш да си иде. И тогава... ще остана с теб.

Тя изненадано вдигна вежди и се разсмя:

– О, не! Това не е според правилата! Не само че няма да я пусна, но и ти ще си този, който ще ми даде празната ѝ главица! Нима не разбра, че тук победените не ги щадят?! Че тук всичко е ясно и точно, без лицемерия като милост и прошка?!

– Не съм ги измислил тези правила – отвърнах – и може да съм бил притискан от тях, но те не са за мен! Това ми е условието – нейния живот срещу това да ме имаш.

Тя подпря брадичка с пръсти.

– Да не мислиш, че си неоченим и скъпоценен? В леглото надали струваш колкото търтеите, а аз съм опитала доста от тях. Да, би ми било приятно и полезно да имам до себе си някой не безмозъчен, но няма заради това да наруша законите на тази реалност. Защото те ми допадат! Защото тук съм истинска! Защото тук се бориш и побеждаваш или вървиш в нищото и никой не те помни! Тук е ясно и просто, без преструвки и превземки. И е вълнуващо! Който е Господар, той става такъв и нищо не може да му попречи, стига да не се отпуска – ще остане такъв, докато умре спокойно в леглото си, няма да му размахват главата за косите пред кръвожадни тълпи! Хубаво е да умреш на върха, а не като теб... или по-скоро като нея, защото ти имаш ум в главата и думи на езика. И сигурно ще помислиш добре. Казах – не е според правилата тя да остане жива!

Повторих:

– Не ме вълнуват твоите правила.

– Те не са мои – възрази тя. – Те са тукашни. – Тя присви очи и запита с интерес: – Щом не ти харесват законите на този свят, как така си се озовал тук?... О!... Май разбирам... ТЯ е причината, нали? Ами ето още един повод да я премахнеш. Така ще се освободиш и ще се върнеш там, където си мислиш, че ти изнася да съществуваш. Само че там никога няма да си Крал...

От един момент нататък едва я чувах какво говори. Промълвих с усилие:

– Какво каза? Че мога... да се завърна...?

– Разбира се! По дух ти не принадлежиш на този свят. За разлика от мен. Тук има справедливост без предразсъдъци и без лигавщини. Е?

– Какво „е“? – автоматично реагирах аз.

– Мечът е пред теб. Избирай!

Наистина беше на няколко крачки. Пристъпих и го взех. За момент ме обхвана изкушението да направя някоя глупост. После тръгнах към Кралицата.

Още преди да ни въведат в чуждата Тронна зала, цялата в сивкави шестоъгълни килийки, бяхме свалени от разпятието и вързани с ръце отпред и с дървени пранги на краката. Кралицата стоеше с наведена глава. Когато усети, че приближавам, тя тръсна коса и оголи врат, подлагайки го на удара ми. Кой знае защо в този момент не можех да мисля за нищо друго, освен за бялата шия на Дъщеря ни, колкото и да се мъчех да извикам някой по-светъл и хубав спомен.

Замахнах.

Острието разсече въжетата. Наведох се и освободих нозете й, като бързо целунах коляното й. После се обърнах и хвърлих с колкото можах по-презрително движение меча в краката на русата Царица:

– Благодаря за беседата. Само че аз предпочитам да умра заедно с МОЯТА Кралица. Вярно, че е мълчаливка, но в нашия роден Свят мъжете си умират за такива половинки, дето не им надуват главите с приказки и не мрънкат за пари!

Не бях доволен от себе си. Духовитост не се получи. Прегърнах Кралицата през талията, тя трепна и се притисна към мен, а ръката й почна да гали шията ми.

– Колко трогателно – сухо каза русата. – Е, нека видим дали наистина сте идеалната двойка. След седмица-две в кулата единият ще изяде другия. Такива са законите тук. Не си въобразявай. Искаш ли да знаеш на кого ще заложа? На нея!

Думите й ме смутиха, но стиснах зъби и премълчах. Усетих, че

Кралицата ситно-ситно клати глава, сякаш отрича казаното от Царицата на осите: „Не е вярно, тя лъже! Ще си умрем от глад и жажда, но заедно, ти сам каза, не един срещу друг! Ще видиш!“

А може би само ми се искаше клатенето на главата ѝ да значи това.

Докато стражата ни връзваше, аз казах:

– Престани да разоряваш мравуняците. По-добре ги подчини на властта си, но спри да унищожаваш децата НИ...

Съперницата сви устни. Пазачките не успяха да ни разделят. Ние не се съпротивлявахме. Ние се прегръщахме и, честно казано, в този момент исках само едно – да остана насаме с моята Кралица.

* * *

Кулата бе висока и нямаше друг път от нея, освен с криле. Поне така мислеха осите.

Кралицата ме поееше със слюнката си. Аз я остригнах косъм по косъм с остро парче черупка, озовало се в тясната килия.

Килията наистина беше тясна. Толкова тясна, че не можехме да правим любов легнали. Но това не ни затрудни. И макар да беше разход на енергия и влага, това ни ободряваше... пък и бяхме се намерили отново, бяхме засипали зейналата помежду ни пропаст. Не можехме да не почетем това събитие, тази наша малка победа.

А косите ѝ лягаха на пода и тя ги сплиташе в тънко въже, за което не бяхме сигурни, че ще ни свърши работа.

Когато за пореден път надзирателките долетяха и ни завариха да се любим като манияци, по това как се фръцнаха и отлетяха, и двамата разбрахме, че скоро няма да ни навестят. Но не спряхме, защото не го правехме само за да ги дразним и да маскираме подготовката си за бягство.

Тя работеше бързо. Помагах ѝ колкото можех. Мъчеше ме жажда. Тя я облекчаваше с дълги целувки и ме караше насила да поглъщам слюнката ѝ.

Някъде в мен едно гадно гласче ми казваше, че Кралицата е толкова всеотдайна, защото не може да се спаси без мен.

Въжето беше готово на седмия ден. Още не беше се съмнало и както винаги тогава бе най-тъмно. Започнахме да се спускаме. Кралицата се държеше за раменете ми. Беше станала много лека, кожа и кости. Спускането бе мъчително. Ръцете ми се схващаха, защото трябваше да стискам здраво – въжето бе тънко и хлъзгаво.

Когато бях на път да не издържа, тя ме целуваше горещо и издаваше някакви тихи звуци. Сега разбирам, че се е опитвала да ми говори.

Какво ли е искала да каже?...

Успях. Въжето не се скъса, нито се отвърза. Не го изгървах. Полежахме на земята да се съвземем, а после хукнахме натам, където според Кралицата бяха останките на нашата Империя.

Така започнаха нашите сто наполеонов дни.

В крайна сметка те се оказаха девет.

В граничната крепост, до която се добрахме, имаше малко оцелели. Много бяха умрели от скръб и потрес. Но онези, които ни дочакаха, показаха невероятно бурни емоции. Те ни прегръщаха. Издаваха възклицания. Някои поплакаха. Кралицата ги милваше и отвръщаше на прегръдките.

Нападнаха ни привечер. Но им погодихме мръсен номер. Затулихме се с облак от трици на прах и изпарения на етерични масла, добити от някои треви и цветя. И щом орлякът врагове се вряза в облака, ние хвърлихме навън горящи факли. Когато триците и етерът пламнаха, пострадаха и неколцина наши чеда, които не бяха схванали замислената операция. Но пък осите бяха поразени до една. Вярно, само леко опърлени, но крилцата им бяха твърде нежни за огъня. Някои паднаха от високо и се пребиха, но повечето бяха просто в шок. Излязохме от крепостта и ги изклахме. И както в старите славни времена бяхме рамо до рамо – Кралят и Кралицата. Никоя от враговете не се отърва.

С нощен марш стигнахме до друг мравуняк. Той бе пострадал още по-тежко. Ярост кипваше в душата ми при вида на безсмислената съсипия, на разрухата, която крилатите негоднички оставяха подире си. Армията ни нарасна. Пратихме вестonosци.

По-късно разбрах, че на места поданиците ни са въстанали.

Срам ме, че мислех децата си за безволеви пешки, които са като марионетки и без конци окапват. Ние не ги ръководехме. Те само научиха, че сме живи – и също пожелаха да живеят. Но нямаха шанс.

Още веднъж ни се удаде да примаим осите в огнен облак, но неколцина от тях избягаха и повече не успяхме да ги изненадаме. Изненадаха ни те. С бомбардировка. На огъня отвърнаха с огън.

Разбрах, че няма да си върнем Империята и дадох заповед за отстъпление. Ние бягахме. Зовяхме всички оцелели и се оттегляхме навътре във великанската гора, за да намерим къде да се скрием. Може би някой ден щяхме да потърсим отплата.

Уви.

Аз бях виновен. Правилно беше казала Царицата на осите – в този

свят имаше ненарушими правила. Трябваше да се спасяваме само ние с Кралицата. Още бяхме млади. Можехме да преживеем Зимата с шепа работнички и войници и няколко Майстора, а дори и две Майки. След това щяхме да народим цели пълчища, закърмени с отмъщение и проклет да бях, ако този път не ги бих въръжил с огнебойки, с базуки и истински картечници! Вярвах, че и самолети ще произведа, само Майстори щяхме да раждаме!...

Преследвах ни, а аз се мъчех да спася колкото се може повече души от нашия народ, от нашите деца. Това бе неразумно и ние загубихме шанса си да се скрием в дебрите на Гората. Но не можех да зарежа тези, които мряха, само и само ние двамата да живеем.

Не зная защо, но и Кралицата не ме спря.

За малко да ни спаси влошаването на времето. Застудя. Аз забелязах, че растенията наоколо стават жълти. Беше Есен.

Преминахме едно поточе. Войниците понечиха да построят мост от телата си, но аз заповядах да се направи дървен. Двамата с Кралицата също мъкнехме греди. Настигнаха ни и сред отчаяната престрелка ни се наложи да вървим по трупове на децата си, които се хвърлиха във водата, сплетоха крака и ръце и така се издавиха и вкочаниха, без да се пускат...

Изкарахме още една нощ, а на сутринта ни намери малък отряд от дванайсет оси. Бяхме останали седмина. От петнайсет милиона!

Последният ни бой бе най-славното нещо, в което съм участвал... и което имах нещастieto да преживея.

Забелязахме ги първи и открихме стрелба миг преди те да ни засипят с отровните си дартове. Залегнахме и аз броях щракането на пълнителите им. А после се хвърлихме в атака, за да не успеят да презаредят. Избихме ги всички. Бяхме Ние, една Майка от трето поколение, един Майстор, трима войника, работник и работничка, които през последните ни нощи спяха заедно и дори свенливо се галеха, може би подражавайки на нас. И нашите загинаха всички. Останахме аз и Кралицата. И една недоубита амазонка, която вдигна пружинната си пушка и стреля в мен.

Кралицата ми постъпи също толкова неразумно и безотговорно към династията, колкото и аз преди това, докато се мъчех да изведа с нас повече наши рожби.

Моята мила безмълвна любима ме закри с гърди и намушка осата, като пое всичките ѝ изстрели, но те не я спряха, докато мечът на Кралицата не се заби в гърлото на разбойничката. Чак тогава Кралицата си позволи да падне. Гърдите ѝ приличаха на игленик.

Аз изтръгнах всички жила, смучех отровата от раните ѝ, без да ме е грижа дали ще пострадам. Напразно.

Кралицата живя още няколко часа. През повечето време не беше на себе си, мяташе се и хриптеше, надаваше викове и хленч... Не, не исках по този начин да чуя гласа ѝ...

По едно време тя се свести и ме погледна. Протегна ръка да ме прегърне. И Боже мой, Ти, който си на небето – Тя ми се усмихна. Толкова щастливо, сякаш се събуждаше за нов ден, който обещава в края си нова любовна нощ и така като наниз мъниста, черни и бели, напред и далеч в безкрая, защото няма край обичта!...

И преди Кралицата, моята Кралица бе прекрасна. А след като се научи да се усмихва, просто заблестя. И пак ми се усмихна, и поиска с устни да я целуна, и я целувах...

Тя изгуби съзнание, но вече не я мъчеше отровата, тя просто заспа, а след час или малко повече въздъхна в съня си и умря.

Бях я скрил в една дупка, вероятно прокопана от червей. Жалък подслон.

Дълго лежах до нея и я прегръщах, мъчейки се да я стопля. Моята Кралица бе мъртва. Ала аз все още оставах Крал. Кралят-с-Думите. А тя остана безименна. Както всичките ни мъртви или поробени деца.

Не исках да гние в земята, затова събрах съчки за клада. Очаквах, че кремацията ѝ ще бъде последното изпитание за мен, но не познах.

Умих я и я сресях, почистих дрешката ѝ, пурпурната, с короната. Украсих неравно остриганата ѝ, но не погрозняла глава с бели цветя. И щом щракнах с огнилото и подпалих кладата, тялото ѝ пламна, сякаш беше от картон. Кожата почерняваше, но не се пукаше, не се сбръчкваше, а се топеше. А после изведнъж снагата ѝ лумна с такъв ослепителен бял пламък, че отстъпих назад и захрих с длан очи. Костите ѝ се топяха като восъчни. Почти нищо не остана от нея.

Едва тогава повярявах, че си е отишла завинаги. И легнах в топлата ѝ пепел, и затворих очи, и си пожелах да не се събудя.

* * *

Но се събудих. В моя апартамент, в моя хол.

Навън беше късна есен.

Последният ми спомен от този Свят беше пролетен. Никой от познатите ми не беше ме виждал цяло лято.

От друга страна – нямам белези. Дори от обръча, от моята корона не остана протритото по челото.

Но пък косите ми са доста прошарени. И знам кога стана това – когато вървах по моста от мъртви тела на своите, на нашите с Кралицата деца.

От друга страна, всичко много прилича на сън, който нито е докрай логичен, нито докрай насекомошки или човешки...

Това не ме интересува. Не ходя да наблюдавам мравуняци и да въздишам над тях. Не паля с бензинова лампа гнезда на оси. Това е излишно. Примирен съм.

И само едно нещо ми тежи, и само с едно не мога да се примиря – това, че навярно стреснат от безсловесността ѝ, аз не помня да съм ѝ казал на глас, гледайки я право в очите, че я обичам.

КРАЙ

© 2002 Николай Теллалов

Источник: <http://sfbg.us>

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/633>]